

ĐỪNG NÚI NÀY TRÔNG NÚI NỌ?

Hôm nay ngày lễ dành cho các đôi tình nhân. Anh hỏi em thích gì anh sẽ tặng cho. Tôi chột buột miệng hỏi liệu em thích nhiều quá anh có chịu nổi không, anh kêu cười em cứ nói đi, anh xem thử.. Tôi nói tôi muốn có một chiếc xe hạng sang ,anh cười trừ ..Tôi lại kêu ..thôi thì một chiếc nhẫn kim cương ..anh lại cười hìhì ..Anh biết tôi đang ghẹo anh nên anh hỏi em thích cái gì đây chuyện hay cà rá ? Tôi nói em chỉ thích một lãng hoa tình yêu nhưng anh lại lắc đầu.

Từ ngày chúng tôi quen nhau đến nay, tôi chỉ nhận được một bông hồng vào dịp anh cầu hôn tôi. Anh nói anh thấy tặng hoa chỉ được cái phí tiền mà thôi nên anh không bao giờ tặng cho tôi cả. Biết bản tánh anh như vậy nên tôi không bao giờ giận hờn anh về chuyện này cả. Những bó hoa hồng tôi nhận trong dịp sinh nhật chưa bao giờ là của anh! Vì vậy, tôi biết anh rất khó khăn mới chịu mua một bông hồng khi quỳ gối và nói em hãy làm vợ anh nhé. Chính giây phút đó, tôi biết rằng anh đã bỏ đi những quan điểm của mình để có được tôi. Tôi đồng ý làm vợ anh.. để rồi sau khi kết hôn anh vẫn là anh, tôi vẫn là tôi. Những lãng hoa trong nhà vẫn là do những người đàn ông

khác gửi tặng vợ anh!

Hôm nay ngày lễ dành riêng cho phái đẹp. Anh lại hỏi tôi câu hỏi muôn thưở em thích dây chuyền hay cà rá. Tôi lại cười và nói anh biết em chỉ thích một lẵng hoa anh gửi đến công ty cho em thôi mà, sao lúc nào anh cũng hỏi câu này.. Anh vẫn một mực từ chối lẵng hoa tôi mong chờ hơn mười mấy năm. Nhiều lúc tôi cố gắng bỏ qua tính đồng đánh trong con người tôi để chấp nhận con người thực tế trong anh. Tôi kẻ ham làm thơ, thích chơi nhạc. Anh kẻ luôn dành giải top-ten trong các tiết học văn kể từ dưới lên. Tôi kẻ có thể đắm chìm hồn mình theo những dòng nhạc. Anh kẻ chưa biết nốt si pha ... Mọi tính đồng đánh của một người con gái theo thuyền hoa trôi ra biển đông khi tôi đi lấy chồng.. Chỉ còn lại trong tôi chính hiệu một người đàn bà đảm đang.. cái danh từ mà tôi luôn được mọi người ban tặng. Nấu ăn ngon, nuôi con khéo, trang trí nhà cửa sạch sẽ đẹp đẽ... Có lẽ đó là mẫu người vợ mà ai cũng mơ đó hay chẳng? Bạn bè anh luôn khen anh có một người vợ tuyệt vời. Anh tự hào về tôi và điều đó làm cho tôi hạnh diện. Và lạ thật hình như tôi không muốn đánh mất nó! Có những đêm, tôi lặng lẽ làm việc .. chợt nhìn ra ngoài bóng đêm thấy giọt sương khuya vô tình vương vào cánh hoa quỳnh.. lòng sao nghe tĩnh lặng. Con bé ngày xưa của một thời văn thơ ướt át đâu rồi nhỉ.... chợt buồn vu vơ. Đôi khi tôi thậm chí hỏi không biết anh có hiểu những cảm dỗ luôn rình rập quanh vợ mình không. Cũng chẳng hiểu sao người ta nói đàn bà sau khi sinh con không còn nét quyến rũ như thời con gái nữa. Thế mà sao , cái sắc xuân trong tôi lại ngày càng rực rỡ hơn từ sau khi tôi sinh con. Tôi biết mình ngày càng trở

nên quyến rũ hơn, ngày càng nổi bật hơn khi đi trong đám đông. Anh cũng biết điều đó! Và những người đàn ông quanh tôi họ cảm nhận như thế !

Chẳng biết thân phận người vợ trong tôi có lỗi với chồng hay không khi con tim mình vẫn lắm lúc còn rung động với thể thái nhân tình. Anh không thích tôi nhận quà của bất cứ người đàn ông nào ngoài anh. Tôi hiểu điều đó nhưng tôi không thể dối lòng mình. Làm sao tôi có thể từ chối những món quà người ta tặng cho mình vào những dịp lễ chỉ dành riêng cho mình. Một sổ tay vào đầu năm mới nhân dịp sinh nhật mình. Một bông hoa nằm trên bàn làm việc vào ngày lễ tình nhân. Một tấm ecard với những lời chúc dễ thương vào dịp Xmas..Lạ thật, tôi thích những điều bất ngờ lãng mạn đó. Quà của anh tặng tôi thiệt nhiều, nhiều lắm đến nỗi các đồng nghiệp nữ cứ ghen tị. Họ kêu tôi có số chồng cưng chiều thích gì được nấy. Mấy anh bạn đồng nghiệp nhỏ tuổi hơn trong sở làm tôi cũng nói thế. Tội nhỏ cứ nói chị sướng thiệt, lễ tình nhân tội em chỉ đủ tiền tặng bạn gái một bó hoa thôi còn chị được ông xã tặng một cái đồng hồ bằng cả tháng lương tội em. Tôi chợt cười vì hạnh diện! Điều mình đang có sao lắm kẻ thèm ước. Điều mình thích thì chẳng bao giờ có được. Có phải chẳng con người ta luôn đứng núi này mà trông sang núi nọ?! Ôi vẫn biết là như thế nhưng lòng vẫn sao chợt buồn băng quơ..Biết đến bao giờ tôi mới nhận được lãng hoa tình yêu từ người đàn ông của riêng mình?..

Hoa Bông Lãng

Hoa Bể Lãng

Giấc Mơ Hoang

Chiều hôm qua , vợ chồng Trang cãi lộn nhau . Trang nói một câu , chồng Trang trả lời một tiếng , không ai chịu nhường ai .

- Anh còn nói gì nữa ? Anh và con nhỏ đó không có gì sao anh gởi cho nó một giỏ quà để người ta đem bill lại nhà mình đây nè . Trang quát cao giọng .

- Hả ? bill nào ? bill nào .. Anh lúng túng

- Đấy , tui nói có sai đâu .. Ăn vụng nên có tật giật mình mà ..Trang được thể làm ầm lên . Cho anh về Sài Gòn một mình rồi anh bày đặt nhăng nhít bồ bịch ..Việt kiều mà , con nào mà chẳng mê .

- Trang, em có im đi không ?Anh không có làm gì có lỗi với em cả . Em ghen bóng ghe gió rồi làm ầm nhà cửa lên ..

- Tui không im thì anh làm gì tui nào ..Hất cái mặt lên nhìn anh , Trang thách đố .

Anh im lặng bỏ vào phòng trong . Chuyển về Sài Gòn rồi , anh đã gặp người ấy Tim anh xao xuyến trước nét mặt thánh thiện của cô ấy . Đã lâu lắm rồi , anh chưa có cảm giác hồi hộp như thế này . Cô ấy làm cho con tim anh rộn ràng mỗi khi nghĩ đến. Cô ấy không hề biết

anh đã có vợ . Tình cảm cô ấy dành cho anh thật lãng mạn . Thỉnh thoảng cô ấy hỏi tại sao anh không nói những điều mà em nhìn thấy trong mắt anh ... Nghĩ đến Trang , anh không dám thổ lộ tình cảm của mình với cô ấy Trang rất yêu anh . Trang chưa làm gì có lỗi với anh . Anh không thể làm gì có lỗi với Trang . Anh càng không thể làm nhuốm máu trái tim thơ ngây của cô ấy . Anh vùng vẫy mãi anh không thể thoát ra khỏi giấc mơ hoang của mình ..

Chẳng hiểu sao , gói quà anh chuyển cho cô ấy lại bị trả lại về nhà . Thật không may cho anh , người nhận bill đó lại là Trang . Trang giận anh một tuần rồi mà vẫn chưa hề nói chuyện lại với anh . Anh không biết mình có làm sai hay không nữa . Với Trang , anh đang cố giữ mình để khỏi rơi vào vòng đam mê của con tim . Anh hay nhớ đến người ấy trong những đêm ái ân với Trang . Toàn thân anh rạo rực lên khi anh nhớ đến vẻ mặt người ấy . Anh thêm được hôn lên đôi môi của cô ấy biết chừng nào nhưng anh không thể làm điều đó vì anh đã có Trang . Trang không hiểu những dẫn vật của anh trong cuộc chiến này . Anh có lỗi hay không nhỉ ?

Con tim anh đang rung lên những giai điệu tình yêu khi anh gặp cô ấy . Cái miệng cô ấy làm anh luôn nhớ. Nhỏ nhắn và tà lanh . Mọi câu chuyện từ miệng cô ấy kể đều làm cho mọi người mê mẩn . Cô ấy có khiếu kể chuyện thì phải . Chuyện con mèo nhà hàng xóm chết , cô ấy kể một hồi , bà con thiên hạ cứ tưởng một đại tiểu thư nhà họ Hồ đang lìa trần . Chuyện ông hải quan ở phi trường kiểm tra túi xách khi cô ấy lên máy bay , mọi người nghe cô ấy kể ... hết dám về Sài Gòn . Cái tài ăn nói của cô ấy làm anh ngỡ ngàng cả người mất rồi

. Trang của anh cũng thế . Ngày đầu gặp Trang, Trang thật dịu dàng và duyên dáng .Trang làm anh say mê .Thế mà lúc sống chung với nhau , Trang chẳng giống như ngày xưa . Chuyện gì Trang cũng giận anh.Chuyện gì anh cũng là người có lỗi trong gia đình . Trang làm anh buồn và anh lang thang ngoài phố ..cho đến một tối vô tình , anh gặp được cô ấy ...

Anh luôn nghĩ đến Trang khi nghĩ về cô ấy .Cô ấy chỉ là một thoáng xao lòng của anh trong những lúc anh và Trang giận nhau . Vợ chồng nào chẳng thế . Nghĩ vậy nên không bao giờ anh giận Trang lâu được . Khuya đến , mên mê thân thể Trang , anh quên hết những bức dọc hồi tối hai đứa gây nhau

- Honey à , đừng giận anh nữa ghen . Anh không thương ai ngoài em đâu mà cứng. Anh thả thả

- Anh buông tay ra đi .. tui không muốn ...Trang rít giọng

- Sao vậy , bộ còn giận anh à ? Cái bill đó là anh gửi giúp bạn anh mà . Sinh nhật người yêu nó mà nó bận đi xa nên mình phải làm giúp đó thôi .Không tin em cứ phone cho thằng Cường bạn anh mà hỏi đi .. Anh ráng làm lành ..Hồi chiều anh có phone cho Cường và nó đã đồng ý cứu anh ra khỏi cảnh can qua này mà .

- Thiệt không ? sáng mai em phone rồi mới biết được . Bây giờ anh ngủ đi . Trang quay mặt vào trong , nằm yên lặng . Anh cũng thế . Khó mà Trang có thể tha thứ cho anh lần này . Anh trách mình vô tâm quá . Trang luôn hờn ghen với tất cả những người đàn bà của anh mà .Chỉ cần một cú phone của bạn bè ngày xưa hẹn gặp mặt , anh đã thấy mặt Trang xịu xuống . Lắm lúc anh muốn đi chơi ở đâu

,anh cũng ngại . Cái miệng của anh uống vào hay nói lung tung mà .Cái miệng của anh hay hại anh trong những lúc say ..

Mọi chuyện trôi qua được vài tháng . Hôm qua , vợ chồng thẳng Cường làm thôi nôi cho thẳng nhóc tì nhà nó. Vợ chồng anh là cha mẹ đỡ đầu nên phải qua sớm để phụ vợ Cường. Khách về hết , chỉ còn Trang và vợ Cường đang dọn dẹp sau bếp . Cường và anh nhâm nhi thêm vài chén .Bỗng Cường hỏi nhỏ :

- Chuyện hôm trước sao rồi ? Ổn chứ ?
- Ừ , cảm ơn ông nhe .. Cũng may là nghĩ ra cách kịp ..
- Ông còn nhớ con bé ấy à ?
- Ừ , nhớ chết đi được ..nhưng cũng không làm gì được cả ..
- Ừa , ông tha cho người ta đi . Người ta đi lấy chồng rồi mà ông cứ hay kiểm người ta hoài vậy là không xong đâu đó . Cái gì quên được thì quên phứt đi cho đời nó sướng ông à ..
- Thế à .. Anh lè nè trả lời ..

Rượu làm anh nhớ đến cô ấy hơn . Anh nhớ đến giọng nói cô ấy quá . Cả tiếng cười khúc khích mỗi khi cô ấy ghẹo anh . Ngày cô ấy đi lấy chồng , anh đã say bí tỉ ở nhà Cường . Tối đó anh ngủ lại ở nhà Cường chứ không lết về nhà nổi . Hôm nay, Cường vô tình hỏi thăm đến cô ấy làm lòng anh quặn lại . Anh đang cố quên .Quên đi những hạnh phúc của con tim mới tìm lại sau những năm tháng đánh mất . Quên đi những giọt nước mắt cô ấy khóc khi cô ấy đi lấy chồng . Anh đang cố quên nhưng dường như không thể . Anh không rõ chuyện gì đang xảy ra với mình.Mong manh trong hôn nhân gia đình.Mong manh trong tình yêu cuộc sống.Lạc lõng và cô đơn,anh lang thang đi

trong mưa rồi thiếp đi.Khi tỉnh giấc anh không hiểu tại sao mình đang nằm trên ghế sofa – pha của nhà Cường ...Chuyện tối hôm qua như thế nào nhỉ? Anh bồn chồn nhớ lại...hình như tối qua anh đã gặp cô ấy .Anh cảm nhận được làn da của cô ấy, hơi thở của cô ấy. Anh thì thầm vào tai cô bé mắt nai của mình " Anh yêu em , Ngọc ơi " Chát ..anh thấy mình hoa mắt ...Trang đang trong vòng tay anh. Trang khóc gào lên ..trời ơi sao tôi khổ thế này ..tại sao , tại sao anh lại như thế ..Anh sống người ..người đàn bà mà anh đang ôm không phải là người đàn bà của những giấc mơ hoang !

Hoa Bàng Lãng

Giờ Cao Điểm

Hồi chiều con út phone sang nhà Thu hỏi :

- Mai chị có đi dã ngoại với gia đình em không ?
- Ở đâu em ?
- Đi Thanh Đa chơi đi chị .Vô đó có sông nước , có thuyền có ngựa cho mấy đứa con nít chơi .Hay lắm .
- Ừ ..Mai chị sẽ đi . Thu trả lời

Đã lâu lắm rồi , Thu không có thời gian dành riêng cho mình . Lấy chồng rồi sinh con. Bao nhiêu thời gian Thu dành chăm sóc cho con

cái và gia đình . Sáng lo cho đứa nhỏ ăn rồi chở qua nhà má gọi . Chiều đón về , vừa tắm đứa lớn xong , Thu lại lo cơm nước cho cả gia đình . Cũng may , nhà Thu còn có con bé ở dưới quê lên phụ giữ đứa nhỏ chứ một mình Thu chắc làm không xuể .

Sáng 5 giờ Thu phải dậy để lo cơm nước rồi đi làm . Đạo này ra đường không còn thoáng mát như xưa . Người nào cũng khăn bịt mặt che kín .Lắm lúc hai chị em đi cạnh nhau mà chẳng nhìn ra người quen . Nắng nóng và bụi làm con người ta sợ . Sài gòn lúc này đi đâu cũng kẹt xe Người đằng sau cứ dồn lên miết làm đám đông càng ngày càng kẹt cứng . Chiều nay , Thu đi làm về trễ , trùng ngay giờ tan tầm của các công ty , trường học. Đến ngã tư Phú Nhuận, Thu kẹt cứng trong đám đông . Người lách lên , kẻ luồn xuống , đám đông ngày càng kẹt cứng . Nhìn dòng người kẹt xe , Thu chán nản thở dài .Bỗng một tiếng hét của bà sồn sồn bên cạnh làm Thu giật bắn cả mình:

- Này ông nội kia , bộ bị đui hay sao mà không thấy cái chân tui hả ?Bà hạnh hoẹ cái gã thanh niên choai choai đang cố nhích chiếc xe đạp lên phía trước.

- Dạ con xin bà ngoại ..kẹt cứng thế này mà bà ngoại dữ thế ?

- Này , này ..mày nói ai là bà ngoại hử ?Bà ta hét lên

- Già thế mà không kêu bà ngoại là gì hả má .. Thăng nhỏ cười hích hích đáp lại

- Mày ..mày nói ai già hả thăng ranh kia ?

Thế là một cuộc khẩu chiến xảy ra giữa "bà ngoại" và "ông nội" . Mấy tay đi xe đạp bên vực hết mình cho ông nội .Mấy bà sồn sồn thì lên

tiếng bảo vệ cho "bà ngoại". Inh ỏi cả một góc đường . Đám đông mỗi lúc một dồn cứng lên ..Khói thuốc..khói xe ..ngọt ngọt quá . Hơn nửa tiếng rồi , Thu chỉ nhích được cái bánh xe chưa tới 1 mét . Bầu trời lại đang chuyển đông .Trời tối om ...Mưa bắt đầu rơi lộp bộp ..

- Khốn thật ! đã kẹt xe mà còn gặp mưa . Tiếng ai chửi đồng vang lên trong đám đông .

- Ừ , mà hôm qua mưa lốc dưới miền Tây đó .Tui đọc báo thấy tội bà con miền thiệt ..Một giọng miền Tây " chính hiệu " bàn vô câu chuyện trời mưa .

- Ừ , nhà anh Tư tui dưới đó cũng nói là lốc to lắm Mấy chục cái nhà bay vèo vèo luôn .

- Xạo quá cha nội .. làm gì mà mấy chục căn ? Có lắm là mấy cái nóc nhà lá bay đi thôi chứ .

- DM cái thẳng này , ông xạo hồi nào mà mà mày dám nói ông xạo hử ? Đó là ông đọc báo nghe đài ông nói đó chứ ông xạo hồi nào mà mà mày dám ...DM cái thẳng này... Tiếng chửi thề qua , tiếng chửi thề lại làm huyên náo đám đông. Chao ơi , lại một cuộc cãi vã từ những chuyện đầu đầu .Thu ngao ngán lắc đầu .

Trời vẫn đang mưa to dần lên mà chẳng ai mặc áo mưa vào . Ai cũng ngại trong lúc mình dừng bánh xe lại để mặc áo , họ sẽ bị đẩy dồn ra cuối hàng .Thêm vào đó , xe cộ nhiều như thế , áo mưa mắc vào nhau là chuyện thường tình , lại thêm rách việc.

Mọi người đang cố tranh thủ ráng lách được chút nào là lách vào khoảng trống bên trên . Ai cũng hi vọng mau chóng thoát ra khỏi đám đông .Càng chen lấn vào , đám đông càng bị dồn ứ lại . Mưa

càng to hơn .Nước dưới cống bắt đầu ngập lên mặt đường .Các thứ cặn bã trên đường tự do tha hồ trôi theo dòng nước mưa .

- DM , cái nhà con mẹ nào dư tiền dư của thế . Còn nguyên một gói như thế mà cũng vứt bỏ đi ..Thu nghe tiếng ông đập xe ba gác chửi thề .

- Eo ơi ..cái gì thế .. một con bé nữ sinh đang lúi huý gỡ cái bao condom dính vào bánh xe nó và la lên ..

- Em không biết à.. để anh chỉ cho biết ghen ..Tiếng mấy gã choai choai cười hô hố vang lên

Khiếp thật , kẹt xe và mưa . Thu rùng mình .Cái lạnh đã thấm vào cơ thể Thu mất rồi Không biết mai mình có đi chơi được không , Thu tự hỏi . Nhìn dòng người trong đám đông kẹt xe, Thu mệt mỏi . Chẳng lẽ lúc nào dòng đời cũng như thế ?Thu tự hỏi

Vất vả lắm ,Thu mới về đến nhà . Vất vả lắm , Thu mới thoát khỏi cái thế giới âm thanh đầy hỗn độn đó.Thu giật mình , toàn thân đã bắt đầu ớn lạnh .. Chợt nhớ cuộc phone hồi chiều của con Út ,Thu tranh thủ làm xong việc nhà sớm để ngày mai có thể đi chơi . Ngày mai , Thu sẽ đi tìm lại cái không khí trong lành ngày càng vắng vẻ biến mất giữa chốn đô thành .Ngày mai Thu sẽ thả hồn mình chìm đắm vào hương hoa đồng nội của một thời ngày xưa . Ngày mai Thu sẽ lại được nghe những tiếng rao hàng ngọt ngào của các cô hàng nước trên những góc phố thân quen .Ngày mai , Thu sẽ tìm lại những dư âm của một thời đã đánh mất

Hoa Bể Lãng

Nắng Giao Mùa

Tiết trời tháng này sao se se lạnh . Nhìn tia nắng buổi sáng len qua hàng bông giấy sao ta cảm thấy cái không khí Tết Ất Dậu như đang đến thật gần . Cái nắng lành lạnh của tháng 12 ở Sài Gòn lạ thật . Nắng không chói chang như nắng tháng 4 . Nắng không nóng rất như nắng hè tháng 8 . Nắng tháng 12 chỉ như làn gió nhẹ thoảng qua làm hồng hồng những gò má của các cô gái Dalat . Nắng tháng 12 chỉ thoảng qua làm thức dậy những nụ hoa tầm xuân . Mai cúc vàng đều khẽ mình choàng tỉnh dậy sau những giấc ngủ đông dài ..Năm mới sắp về . Tết gần đến ! Nắng đang ở độ giao mùa ...

Năm 2004 đang hồi hả đi qua . Năm 2005 đang rộng lòng chào đón đến . Phở xá rục rịch không khí đón giáng sinh , đón giao thừa . Hồn ta lâng lâng ...Một năm đã qua rồi , ta không biết mình đã làm được gì cho nhân loại ? Ta không rõ mình đã đem lại được những niềm vui gì cho trẻ nhỏ lang thang ? Ta cũng không hiểu mình có đem lại một chốn yên bình cho riêng cõi lòng ta hay chưa ? Chỉ biết một năm đã sắp dần trôi qua! Qua đi , qua đi thật mau cho ta chột hồi tiếc ! Bao nhiêu nỗi buồn gặm nhấm tâm hồn ta rồi cũng tan dần theo năm

tháng . Bao nhiêu niềm vui chợt đến cũng hòa tan theo nét bụi thời gian . Chỉ còn lại ta đây - một cõi tâm hồn lạc lõng trong chốn hư vô

....

Chợt thèm về nhà sà vào lòng Mẹ cho thỏa nỗi nhớ mong . Chợt thèm đến chốn hè quê nghe tiếng rao ai bán tàu hũ đá không ? Thèm quá đi thôi miếng xoài con nhỏ hàng xóm chấm miếng nước mắm vừa cay vừa mặn vừa ngọt ngày xưa ấy .Ồi chao , sao mà thèm quá ! Ồi chao, sao mà nhớ quá ..cái hương vị quê nhà ...Không biết nơi ấy giờ ra sao nhỉ ? Có còn chẳng những tiếng ru à ơi như thuở nào không ? Có còn chẳng những tiếng rao hàng thánh thót vào những giấc ngủ trưa của mọi người ? Có còn chẳng những tiếng loa ót ét , những tiếng đàn guitar điện náo nức của những người ăn xin mù lòa .. Có còn không ? Có còn không ? ..Mắt ta bỗng nhạt nhòa ..

Thêm một năm mới , ta cùng nhau đón giao thừa nơi xứ lạnh quê người . Cái lạnh làm ta nhớ làm sao mùi bếp than mẹ châm nồi bánh tét . Giao thừa ở quê sao mà dân dã thiết ! Giao thừa ở quê sao mà ấm áp thế ! Khắp thôn khắp xóm quện mùi thơm của lá chuối , quện hơi ấm của lò than , rộn rã tiếng trò chuyện của các má các chị ...Ồi sao mà ta nhớ cái không khí giao mùa ở nơi ấy đến thế ! Giao mùa bên này có nhiều lắm ngoại ơi những cây thông Noel cao ngất trời . Đèn hoa giăng đẹp lắm .Lũ con nít xóm mình mà thấy tại nó sẽ mê tít đó ngoại . Đồ chơi trong các cửa hàng cũng nhiều lắm ngoại à ..Thế mà , con tìm mãi , tìm mãi vẫn không thấy con trâu bằng lá mít mà ngoại làm cho con hồi ấy !! Tự dưng , nước mắt con hoen mi...Lại thêm một năm con và gia đình bên này đón giáng sinh

và năm mới một mình . Không có ngoại bên cạnh , không có má bên cạnh , không có tiếng cười đùa giòn tan của các cháu , lòng sao chợt tĩnh lặng ...

Ôi chao , một mùa nắng giao mùa làm chạnh lòng quanh ta một nhớ buồn tênh.... tháng 12/2004

Hoa Bằng Lăng

Ngày Xưa Ta Còn Bé

1. Lời nguyện 18 tuổi

Còn hai ngày nữa, tôi và người ấy sẽ gặp lại nhau . Tôi không rõ cảm giác lúc này của mình ra sao . Vừa mong được gặp để xem lại người ấy có tiếc nuối khi chia tay với tôi không, vừa sợ gặp lại sẽ làm cho người ta thất vọng vì mình đã quá thay đổi sau 15 năm xa cách. Cái thưở học trò ngày xưa ấy, có lẽ không vì những nỗi buồn man mác của một người con gái mới lớn, tôi đã không có cảm giác này khi gặp lại người ấy.

Thái học chung chung cấp 2 với tôi . Tôi là một đứa con gái học giỏi toán nhất lớp vì vậy cô giáo phân công tôi giúp đỡ Thái học môn này. Thuở đời ọ thiệt, có mấy khi con gái đi kèm cặp con trai học môn toán bao giờ. Sau hai năm học chung với nhau , tôi chuyển sang học

trường khác. Hai năm sau tôi đỗ thủ khoa vào lớp chuyên của một trường danh giá nhất thành phố bấy giờ. Tôi rất ngạc nhiên khi gặp Thái ở đó, ngạc nhiên pha một chút thích thú tò mò của một đứa con gái mới lớn. Hình như Thái rất quan tâm đến tôi thì phải. Những buổi tan trường chúng tôi đi trên cùng một con đường và nói chuyện về các bài giảng của cô thầy. Ngay cả mỗi lần tôi làm được bài thơ mới tôi cũng đưa cho Thái xem dù tôi biết Thái chẳng biết chữ gì về thơ văn. Tôi cũng chẳng hiểu sao mình làm như thế nữa nhưng tôi luôn có cảm giác an toàn khi nói chuyện với Thái. Và để gọi là ?một cặp? theo cách gọi của tụi lớp tôi hồi đó thì chưa bao giờ tôi nghĩ tới. Bởi trong thâm tâm, tôi vẫn chưa bao giờ nhìn nhận Thái giỏi hơn tôi (tôi chỉ thích bạn trai phải học giỏi hơn mình). Có lẽ vì tính kiêu ngạo đó, tôi bị tuột dốc trong học tập và không thi đậu vào trường y năm đầu tiên?.

Lần đầu tiên từ ngày cắp sách đến trường, tôi hụt hẫng như vậy. Tôi kết thân với Thái như cố gắng bám víu vào một cái gì đó thật mong manh. Tôi nghĩ rằng mình nên có một người bạn như thế để cảm thấy bớt cô đơn nhưng Thái đã từ chối. Thái nói rằng tôi cần tập trung để thi vào đại học còn Thái cần tập trung học để theo kịp các anh chị sinh viên trường y. Trớ trêu thay, bây giờ tôi là kẻ thua cuộc! Thái là sinh viên y khoa còn tôi thi không. Tôi tự hứa với lòng mình tôi sẽ bắt bộn đàn ông con trai trên cuộc đời này chịu những nỗi buồn này khi tôi lớn. Cho đến giờ, tôi mới thấy mình thật ngốc nghếch với những suy nghĩ như thế.. nhưng với con bé 18 tuổi chưa biết gì ngoài con đường từ nhà đến lớp thì đó là một lời nguyện.

Năm sau tôi thi vào đại học và theo học ở một trường danh tiếng khác nhưng không phải là trường y khoa như mộng ban đầu . Tôi cũng không biết mình còn nhớ đến lời nguyện ngày xưa hay không nhưng tôi không bao giờ trở về thăm ngôi trường học chung với Thái ngày xưa nữa . Có thể, hồi đó bên cạnh mình tôi cũng có những cây si nhiệt tình chăm sóc và giúp đỡ cô sinh viên bé bỏng này nên lời nguyện ngày xưa không còn hiệu lực hay sao ?! Nhưng có lẽ tôi nên cảm ơn Thái vì nhờ lời nguyện đó tôi mới biết biến mình từ một cô bé lọ lem ngốc nghếch thành một nàng công chúa thông minh.

Thỉnh thoảng gặp bạn bè cũ tôi có hỏi thăm về Thái . Chúng tôi bây giờ đã già rồi, người nào cũng thành tài và có địa vị trong xã hội . Mới hôm qua đây, bạn tôi phone mời tôi đi dự đám cưới của nó và nó kêu ?có ông Thái đi nữa bà nhớ tới nha? Làm tôi phì cười. Tôi hỏi ông đó vẫn chưa có ai à thì bạn tôi kêu nó chờ bà làm bà mai đó? Ôi thôi, cái ông đó làm sao mà biết yêu trời, tôi la lên, làm cho cả bọn cùng cười Có lẽ hai ngày nữa tôi sẽ gặp con người ấy- con người đã làm cho một đứa con gái có lời nguyện 18 tuổi!

2.Lời xin lỗi muộn màng

Hắn ta có một khuôn mặt làm Kim sợ. Cho đến bây giờ, gần 10 năm trôi qua Kim vẫn còn nhớ như in cái tướng đi lăm lũi của hắn trong mưa sau những giờ tan học. Kim không biết hắn đi theo mình như vậy từ bao giờ. Nhưng cứ đến đường Lý Thường Kiệt là Kim nghe giọng hắn hỏi sau lưng hôm nay Kim không về chung với tụi bạn à? Toàn thân Kim lạnh toát khi nghe tiếng hắn. Hôm vừa rồi, con nhỏ Tâm nói:

- Ông Toàn trồng cây si trước ngõ bà rồi đó Kim à
- Nói tầm bậy không à, Kim sáng giọng trả lời .
- Trời ơi, cả lớp mình ai cũng biết mà sao Kim không hay gì cả .

Biết Kim bực mình Tâm càng ghẹo Kim hơn. Kim tức lắm nhưng chẳng thể làm gì được cả vì Toàn chưa bao giờ nói với Kim về chuyện đó cả. Hàng ngày Toàn chỉ hỏi xem Kim làm bài tập xong chưa thì cho Toàn mượn. Ngay cả những tối Toàn đưa Kim về ,bọn Kim vẫn không nói với nhau câu nào cho đến khi Kim quẹo vào hẻm nhà thì Toàn mới nói Kim về nghe mà thôi.Vì thế Kim chẳng có chuyện gì để bắt lỗi Toàn cả .

Kim còn nhớ rõ lần đầu tiên Kim biết Toàn khi đang ngồi học dưới gốc cây bàng lảng trong sân trường.Đang học bài, bỗng nhiên Kim thấy con sâu rớt trong cuốn sách, Kim khóc thét lên. Chưa hết hoảng hốt vì con sâu, Kim lại nghe tiếng người hỏi vọng từ đằng sau ? Kim sợ lắm à?. Chiều nay chỉ có mình Kim ngồi học trong sân trường sao tự dưng lại có giọng nói đàn ông phát ra từ sau lưng. Kim nhìn quanh vẫn không thấy một bóng người , trời đất ơi, không lẽ con sâu này biết nói!.. Kim la thất thanh và tính bỏ chạy. Bỗng có một đứa con trai nháy phóc từ trên cây xuống trước mặt Kim và nói:

- Xin lỗi nha, tui không ngờ Kim nhát đến thế!
- Hà? Kim tròn mắt nhìn một người xa lạ từ trên trời rơi xuống mà lại biết tên mình nữa chứ.
- Tui là Toàn, học cùng lớp với Kim
- Trời đất! lớp học có gần trăm học sinh làm sao mà biết tên tui..Kim ấp úng..

- Hì hì .. vậy mới tài, tui biết Kim từ khi chưa học chung lận.. Cho tui làm quen với Kim nha, em gái tui học chung với Kim mà.

- Vậy à? Ai vậy?

- Nhỏ Hồng đó..

- À.. thôi tui về đây.

Kim cảm thấy ghét cái bản mặt trơ trơ của hấn. Kim không quen những cách làm quen như thế này. Từ trước đến nay, đối với bọn con trai Kim chỉ nói chuyện với những người nào mà Kim biết về gia đình của họ. Kim luôn ngại tiếp xúc với các thành phần gia đình khác gia đình Kim. Có lẽ tại Kim được giáo dục theo gia pháp phong kiến quen rồi. Khoảng một tuần sau, Kim lại vào sân trường học và lại thấy hấn ngồi đó. Kim sợ quá nên chạy sâu vào nhà thờ trong sân trường. Hấn chạy theo và chặn Kim lại hỏi:

- Sao cả tuần nay Kim không qua đây học, tui chờ mãi ..

- Tui bận!

- Không phải, Kim giận tui phải không? Tui đã xin lỗi rồi mà..

- Giận cái gì? Kim hỏi lại

- Hì hì vậy là không còn giận tui nữa chứ

- U chu choa ơi ,tui chưa gặp ai mà dễ ghét như ông . Kim la lên
Hấn lại cười hì hì và kêu lên Hồng ơi ra đây.Kim tròn xoe mắt nhìn hấn. Trời đất ơi, nhà chú hấn ngay sau giàn hoa bằng lăng này mà Kim không biết. Hồng ra và kéo Kim vô nhà chơi. Lúc đó, chú thím hấn đi ra và Kim bật người đứng dậy vòng tay:

- Con chào thầy cô

- Ủa đây là Kim đó hả, lâu nay nghe thẳng Toàn kể hoài mà không

biết. Ủa mà sao con biết thầy cô. Thím của hấn hỏi Kim

- Dạ, ngày trước con có theo học trường này 3-4 năm ạ.

- Chu choa ơi, vậy là con có duyên với nhà này rồi. Thím của hấn nói tiếp.

- Dạ, dạ, .. Kim ấp úng

19 tuổi đầu Kim chưa hiểu hết lời nói của người lớn nhưng chiều nay nghe Tâm hỏi chuyện làm Kim giật mình. Mấy tuần nay, Kim cũng nghe tụi bạn trong lớp hay nói xa nói gần cái gì đó nhưng khi Kim lại gần thì tụi nó im bặt. Hôm rồi, Kim có hỏi Bằng ,một trong những người bạn trai học cùng lớp:

- Tụi nó nói cái gì mà tui nghe loáng thoáng có tên tui trong đó vậy Bằng?

- À, à.. Bằng ấp úng..Tui nói bà đừng giận nha, tui biết tính bà mà mà chắc tui nó cũng biết tính bà nên mới không cho bà hay đó mà..

- Nhưng mà chuyện gì mới được chứ? Kim gắt gỏng

- À.. chuyện ông Toàn mê bà như điên điên đó mà ..Bằng vừa nói vừa cười

- Hừ ? Đúng là lảm chuyện ! Tui với hấn ta thì có chi mà phải nói .. Ai biết đâu, Bằng la làng rồi bỏ chạy Kim cảm thấy mình bị xúc phạm khi nghe mọi người bàn tán như thế. Mình phải làm một cái gì đó để chấm dứt chuyện này mới được.

Mình là một con gái con nhà danh gia vọng tộc làm sao Toàn dám?

Gia đình Toàn chỉ là một thương gia trung lưu ở thành phố mà

thôi. Với lại, Kim chưa bao giờ có chút tình cảm nào với Toàn. Nghĩ

vậy nên Kim viết vội vài chữ và nhét vào học bàn của Toàn .

Nhận mấy dòng chữ của Kim, lòng Toàn bay bổng. Hôm đó trời mưa rất to, Toàn còn nhớ rõ như thế nhưng Toàn đã đến nhà Kim sớm hơn giờ hẹn. Đang tràn trề hạnh phúc nhưng khi thấy mặt Kim, Toàn bỗng chột dạ.

- Kim có chuyện gì à? Toàn lo lắng
- Không, Toàn ngồi đây tui nói chuyện này. Giọng Kim sắc lẹm
- Huh.. mình ra ngoài đường đi , Toàn năn nỉ, ở đây khó nói chuyện lắm..
- Không!

Ngoài trời, nước mưa rơi lộp bộp , ngày càng nặng hạt nhưng Toàn vẫn nghe lời Kim nói rõ muốn một. Mặt Toàn mỗi lúc một đanh lại, rồi Toàn lặng lẽ đứng lên mặc áo mưa đi về. Vẫn cái mưa màu vàng như mọi tối Toàn mặc nó khi đưa Kim về??Tối đi học, Kim bình thản đến lớp như vừa thoát được một gánh nặng. Kim không để ý gì hết nhưng giọng thẳng Bằng la toang toang giữa lớp làm Kim giật mình:

- Sao thẳng Toàn hôm nay lạ thế. Có chuyện gì mà mắt nó đỏ hoe thế?
- Sao vậy, hay là nó bệnh, xin cô cho nó về sớm đi , giọng thẳng Huy nói thêm vào. Hay là ốm tương tư cái bà trên bàn trên nên mới thành nông nổi này hả?

Kim quay phắt lui lườm tụi nó một cái. Cái xóm nhà lá lại yên vắng như chưa có chuyện gì xảy ra. Tối đó, Toàn xin cô về sớm. Kim về trên đường một mình mà vẫn nhớ như in ánh mắt đỏ hoe của Toàn nhìn nó lúc ở trong lớp.. Một cảm giác ngậm ngùi len lỏi trong tâm hồn Kim ..Trời sao hôm nay mưa to quá?

Sau hôm đó, Toàn xin chuyển sang lớp khác. Mọi người kêu Kim lại hỏi chuyện nhưng Kim trả lời không biết. Kim nghĩ mình không có lỗi trong chuyện này nhưng tại bạn Kim kêu Kim đã làm nát tan một tình yêu thánh thiện. Toàn đã thật sự thành một con người khác từ khi yêu Kim. Từ một con người không để ý chuyện học hành, Toàn say sưa học hỏi làm gia đình rất mừng. Có lẽ vì thế, ba má Toàn rất quý Kim khi nghe Toàn học chung lớp với Kim. Họ không biết Toàn yêu Kim.....Cho đến một ngày, Toàn bỏ xứ ra đi.

Kim hoàn toàn không biết điều đó. Kim cảm thấy mình đã làm đúng và không còn vướng bận gì đến Toàn nữa . Con đường đi học mỗi tối về của Kim vui hơn vì không có một anh chàng mặc áo mưa màu vàng đi bên cạnh. Cho đến một ngày Kim vô tình gặp lại người quen cũ. Họ kể chuyện của Toàn cho Kim nghe . Họ nói gia đình Toàn không thể hiểu được chuyện gì xảy ra với con trai quý tử nhà mình. Một ngày trước đó, con trai họ rất vui vẻ, miệng huýt sao liên hồi . Một ngày sau đó, cũng chính người con trai đó đã biến thành một con người lầm lì, trầm tư . Ngày trước đó mỗi khi gia đình bàn đến chuyện sang nước ngoài định cư, con trai họ là người phản đối đầu tiên. Và hôm nay, chính cậu quý tử nhà họ là người đầu tiên đi sang Mỹ lập nghiệp. Hình như đã có một cái gì đó ảnh hưởng rất lớn đến cuộc đời con trai họ. Họ hoàn toàn không biết buổi nói chuyện hôm đó giữa Kim và Toàn. Họ vẫn coi Kim như ân nhân khi Kim đã biến đổi đứa con ăn chơi lêu lổng của họ thành một người biết coi trọng chuyện học hành? Kim chột thờ dài ?

Có lẽ ngày xưa khi ta còn bé ta chưa biết cư xử khôn khéo như bây

giờ hay chẳng? Có lẽ nào quyết định ngày xưa của ta đã không đúng?! Khi con tim ta không rung động trước một người nào đó, có lẽ nào ta cứ lặng câm?!? .. Ôi những chuyện ngày xưa ta còn bé?..

Hoa Bằng Lăng

10/01

Hoa Bằng Lăng

Ngõ Vắng Xôn Xao

Một cô nàng tinh nghịch - ngộ nghĩnh - đó chính là người tình trong mộng của tui .Nàng ta lướt qua trang nhà tui rồi để lại những dòng lưu bút lạ lẫm - nếu không nói là quá ngộ ! Nàng thật thơ ngây và cũng rất dè dặt với những người bạn trên mạng .Hỏi trang nhà nàng ở đâu , nàng cười giả lờ .Hỏi email nàng là gì để liên lạc , nàng trả lời nàng hồng có email . Mọi liên lạc với nàng đều phải qua Guestbook của tui Như thế hỏi làm sao tui hồng tức cho được. Thế là tôi bắt đầu cuộc trinh thám về nàng ...

Một cô gái mặc áo dài trắng , tóc xõa ngang vai - mắt nhìn xa xăm ngồi trên ghế đá một sân trường . Tôi choáng ngợp ! Đó chính là nàng ử ? Người con gái thơ ngây trong GB của tui ngày nào đấy ư ?

Tôi lật đặt đăng ký ngay một trang nhà làm anh hàng xóm kế cạnh nhà nàng . Rồi cái máu lãng tử trong tui nổi lên , khiến tui làm ngay 1 bài thơ ..con cóc đề tặng nàng . Không biết nàng có ghé đọc qua và nhớ đến nó không nhỉ . Tôi cứ thầm mong nàng trả lời .Tối nào đi làm về , tôi cũng lướt qua trang nhà nàng và chờ sự xác nhận của nàng . Chờ mãi, chờ mãi chẳng thấy nàng trả lời gì cả . Buổi tối , tôi vẫn online chờ nàng . Cái con bé trong GB thì vẫn cứ thắc mắc những câu hỏi trên trời dưới đất như ngày nào . Nó chẳng thèm bận lòng đến một kẻ đang ngậm ngùi chờ nó bên trang nhà nó...

Ngày nọ , tôi cũng lái xe đi " cày " như mọi khi . Cũng chẳng thèm lướt sang cô nàng hàng xóm kiều ngạo đó nữa. Có lẽ tui đang đang trồng cây si trong chính khu vườn nhà mình mất rồi . Con bé nai thơ trong vườn nhà tui sao nó lại ngổ thế nhỉ .Hỏi cái gì nó cũng không biết .Cái gì nó cũng gãi đầu thắc mắc .Cái gì nó cũng hờn dỗi ..mà nó dám còn cả gan chọc giận cả tiểu muội của tui lúc đó nữa chứ.

Không ngày nào là không thấy chị em chúng nó không cãi nhau .

Đứa vênh mặt bên này , đứa hất cái chùm tóc đuôi gà bên kia - chỉ có thằng tui đứng giữa - mệt xỉu ! Suốt ngày cứ nghe tui nó réo tên mình ra mà chửi , tui sắp phát khùng ..bỗng mèn đên ui , con bé ngổ đó nó ghi vô sổ GB một dòng làm tui té ngửa . Nó hỏi tỉnh rụi , hôm bữa anh qua bên nhà nó rồi làm thơ tặng nó a ? - anh viết cái gì mà em chẳng hiểu chi cả . Tui té xỉu !

Cô nàng quả thật là vô tình . Dựng trang nhà lên rồi bỏ đi lung tung , chẳng bao giờ chịu đọc GB .Tui vào đó thấy biết bao nhiêu thơ tình đề tặng mà nàng ta tỉnh như không .Thì ra chẳng bao giờ con bé đó

chịu đọc GB cả .Tui cũng không chắc nàng đọc thì hiểu được hết những tâm tình đó đâu .Nàng vẫn là trẻ con khi dạo chơi trên Net mà !

Nàng không thích bắt tay đàn ông vì nàng là con gái Á đông . Trời đất , tui chết điếng nhiều phen theo những suy nghĩ kiểu như vậy của nàng .Tặng nàng quà , nàng nói nàng không lấy quà của người lạ.Hỏi nàng tên gì , nàng cười tươi như hoa rồi hỏi anh tên gì (mặc dù tui đã xưng danh tánh !) .Hỏi nàng câu gì nàng cũng cười và im lặng . Và hồn tôi đã chết chìm trong nụ cười hoa hàm tiếu ấy ...

Ngày gặp nhau nàng hỏi một câu " à anh có gia đình chưa " làm tôi lúng túng . Tôi tháo chiếc nhẫn cưới của mình đưa cho nàng và nói nếu em muốn anh sẽ tháo nó ra .Nàng hỏi sao anh đưa cho em làm gì? Nàng vẫn ngốc nghếch như thế !! Chẳng bao giờ nàng hiểu được một điều gì cả .Tôi nói xa nói gần gì , nàng cũng chỉ tròn con mắt nghe và im lặng .Có một lần, nàng hỏi tình yêu có vĩnh cửu hay không anh nhỉ , tôi lắc đầu kêu không bao giờ có cái gì là vĩnh cửu . Nàng lại cười rồi nhỏ nhẹ thăm nhủ "Chắc kỷ niệm thì vĩnh cửu chứ ? " ...

Tôi đang ngập tràn niềm hạnh phúc khi tìm thấy nàng .Mỗi tối đi làm về , tôi luôn online để check email của nàng . Thiệt là lạ cho cái thẳng nổi tiếng đào hoa như tôi lại đi yêu say đắm con bé ngốc nhà hàng xóm nọ . Yêu mà không dám nói bởi trái tim của nàng mong manh như chiếc ly thủy tinh . Yêu mà đành câm nín vì tôi đang có một cuộc tình trong đời trước giây phút tôi gặp nàng rồi : Đùng một cái , nàng báo nàng đi lấy chồng .Con tim tôi tan nát .Cô

bé ơi , anh đã không kịp nói tiếng yêu của lòng mình với em mất rồi . Anh sợ làm tổn thương con tim trẻ thơ của em , nhỏ ngốc à .Thế mà em lại đi lấy chồng ! Tôi cay đắng nhìn niềm hạnh phúc của mình tan vỡ

Tôi không thể có được nàng nhưng tôi không muốn nàng đi lấy chồng chút nào ! Tôi thật ích kỷ nhưng tôi không thể nào quên đi nàng - con chim vàng anh trong tôi ! Mỗi sớm nắng lên , mỗi chiều mưa xuống , giọng cười khúc khích của nàng - ánh mắt tinh nghịch của nàng vẫn đau đáu trong lòng tôi .Bao nhiêu kỷ niệm tràn ngập trong tâm hồn mỗi khi tôi nhớ đến con bé ngày xưa ấy ...

Năm tháng đã trôi qua, nỗi đau cũng vơi dần bớt .Thỉnh thoảng ,tôi rất nhớ nàng , tôi muốn được nhìn thấy nàng một lần

2004

Hoa Bằng Lăng

Hoa Bằng Lăng

Tri Âm - Người Ở Đâu

Hai tuần đã trôi qua nhưng ta vẫn không thể quên điều đó.Ta gần như lặng câm khi nghe tin.Cả đất trời gần như sụp đổ trong ta. Tim

ta nghệt thờ , mắt ta mở trân trân và miệng ta vẫn cười! Ta không thể khóc. Những người thân xung quanh làm ta không dám khóc...Nỗi đau này hình như nó đã xảy ra một lần cách đây 12 năm.Thử ấy,ta mới chỉ là con bé 18 tuổi đầu. Nỗi đau buồn ngày ấy làm mất đi hình ảnh một con bé ngây thơ trong trắng trong ta .Tính cách nhút nhát ít nói của nó đã chết đi trên ghế đá nhà trường sau ngày hôm ấy.Nỗi đau ngày xưa ấy vô tình tạo ra một thiếu phụ thành công ngày hôm nay? Không biết có phải như thế chăng? Thành công ư? Thế sao đôi lúc nhìn cuộc đời ta vẫn buồn đến rơi lệ.

Mỉa mai thay ông trời chẳng cho ta một chút tài hoa hơn người mà chỉ làm ta thêm cái tính đa đoan . Một chút cảm kỳ thi họa làm ta càng thêm mong manh trước những giọt sương khuya. Một chút tài mọn về kỹ thuật làm người ta cứ nhìn ta như là người của khoa học chính hiệu. Một chút tài ăn nói hùng biện làm người ta lầm tưởng ta là nhà diễn thuyết tài ba. Một chút khiếu ăn nói hài hước làm người ta luôn nghĩ rằng mình chỉ biết cười mà không biết khóc. Ôi sao ta thèm được khóc nức nở như một đứa trẻ làm sao?!

Cái ngày xưa ấy khi ta theo chồng bỏ cuộc chơi hình như ta đã khóc.Đêm khuya khi chạnh lòng nhớ đến một thời xao xuyến ấy,những giọt nước mắt sao cứ vô tình ướt mi. Năm tháng dần trôi qua và con tim ta đã vui trở lại sau những đêm dài vô tình nước mắt hoen mi ấy. Ta đã chọn cho mình một bến đỗ cuộc đời thật ấm áp. Một bến đỗ mà bất cứ ai gặp ta cũng nói rằng em là người đàn bà lấy chồng có phước. Lấy chồng có phước có bao giờ có ai đã nghe qua điều đó chưa nhỉ. Nhưng ngậm ngùi thay những lúc này đây, nỗi

buồn trong ta vẫn không thể tàn phai khi ta nghe tin dữ ấy. Ta không thể chia sẻ hết nỗi buồn của mình với người đàn ông đem đến cho ta sự bình an trong cuộc sống. Ta không thể thổ lộ nỗi thất vọng của mình với cô bạn thân hàng ngày. Ta không thể nói với bất cứ ai ngoài sự câm lặng của con tim ! Nỗi đau của ta làm ta ngày càng cuộn tròn trong vỏ ốc nhân viên dự án chuyên nghiệp. Các dự án của ta ngày càng được sự tán thưởng của đồng nghiệp, của bạn bè, của khách hàng. Phong cách làm việc của ta ngày càng được mọi người thán phục và hình như cả ghen tị. Họ làm ta sợ. Họ làm ta không thể tin vào đời. Bởi họ có thể giết chết đi nhân cách của một con người mà không cần gì cả ngoài việc buôn chuyện. Họ sẵn sàng đánh mất đi tất cả những cái gì gọi là tình người để đổi lấy danh vọng cho họ. Họ vẫn nói rằng ta là một người phụ nữ thành công , trong công việc và trong gia đình nhưng ta biết họ muốn ta thất bại. Họ làm ta dần dần mất đi những gì tin vào tình cảm tri âm. Nỗi đau 18 năm về trước hình như đã làm mất đi những tình cảm như thế trong tâm hồn ta! 18 năm về trước ta đã khóc thật nhiều. Ta tự hứa với lòng mình ta sẽ thành công những ước mơ của mình. Bây giờ có lẽ ta đã có đủ hết rồi chẳng những ước mơ bình dị của một người phụ nữ. Một gia đình hạnh phúc - Một công việc ổn định- một vẻ người duyên dáng lịch thiệp .Hình như ta đang có những điều đó .Thậm chí hình như cả cái gọi là danh tiếng ảo gì đó, ta vô tình cũng có được. Nực cười thay, nhiều khi chỉ cần một cái click, ta cũng tự tìm thấy tên tuổi mình sao online thật nhiều ?! Nhưng chẳng hiểu sao ta lại không có điều mà mọi người vẫn có thể có. Một người bạn tri âm cùng khóc với ta

trong những lúc khó khăn như thế này ! Tri âm ơi, người đang ở đâu?..Sao để ta vẫn một thoáng đôi khi khắc khoải tâm hồn riêng chỉ với riêng ta.

Ta phải làm gì đây nhỉ? Ta có thể bỏ đi cái vỏ bọc sĩ diện của một cô tiểu thư cành ngọc lá vàng để xin làm người thứ dân bình thường được không ? Ta có thể bỏ mặc gia đình và công việc để trốn vào một góc phố mưa ..lang thang tắm mưa cho thỏa thích... được không nhỉ? Ta phải làm gì đây để những người thân mình của mình không bối rối khi nhìn thấy ta - một con bé với tiếng khóc đêm khóc nức nở?!?

Hoa Bàng Lãng

Hoa Bàng Lãng

Việt Kiều về quê

Chị tôi xa Sài Gòn đã lâu .Mấy tháng trước chị phone về nhà tâm sự ? Chị nhớ Việt nam quá nhưng tội nhỏ không ai lo không thể về được em ơi ? .Tôi nói nhớ thì phải về , không về sẽ stress thôi .Chị nói chị sẽ ráng thu xếp .Tháng sau chị lại phone về nói chắc chị phải ráng về em à , chị nhớ quá chịu hết nổi .Tôi hỏi " Chị đã book vé chưa , ra

book vé là về được à ..đừng ngồi mà nhớ nữa " .

Tháng sau , chị về nước !

Lạ quá , sau mấy chục năm xa cách , chị vẫn thế . Cái vai gầy guộc , dáng người vẫn nhỏ nhắn . Chỉ có khuôn mặt già đi qua bao tháng năm thăng trầm của cuộc đời . Cô thiếu nữ má hồng hồng , mái tóc đen óng ả mượt mà - một thời con gái ngày xưa của chị - đang đi bên cạnh vòng tay kêu " con chào dì " .Ồi chao ui , cái con bé ngày nào mình còn ẵm trên tay mà lớn thế này rồi sao - tôi chợt thốt lên .Thời gian đã qua đi - hình như hơn 10 năm

Đêm đầu tiên , 2 chị em ngồi soạn hai cái vali đầy ắp , linh tinh chocolat - kẹo - xà bông - dầu gội - nước hoa , kem đánh răng ... Tôi nhìn chị và đồng hàng tạp hóa , buột miệng hỏi -"Chị làm gì mà mua nhiều thứ thế" .

Chị ngây ngô trả lời -

" mình đi lâu về phải có quà cho tất cả bà con chứ ".

Thế à , tôi ậm ừ nhìn chị . Việt kiều lần đầu tiên về quê hình như ai cũng thế .Ai cũng xốn xang chuẩn bị quà cáp cho từng bà cô , ông chú ...đến ngay cả những đứa trẻ hàng xóm cũng có những gói kẹo xinh xinh . Có lẽ Sài gòn ngày xưa những thứ ấy không nhiều . Có lẽ Sài gòn ngày xưa lũ con nít nhìn cây chocolat , miệng mút chùn chụt ..ừ mà Sài gòn ngày nay cũng thế thôi - lũ con nít có bao giờ biết hết thềm kẹo không nhỉ ? ?.

Tôi hỏi chị mua tất cả những thứ này thì đi shopping mấy ngày , chị cười kêu cả tháng trời đó em.

-Trời đất ! Ngày mai tôi chờ chị đi về quê , lũ con nít òa ra kêu Việt

kiều kìa , Việt Kiều kìa .Chị - nét mặt rạng rỡ - cười hể hả phát kẹo cho từng đứa trẻ. Tụi nó bỏ ngay viên kẹo hồng vào miệng , u chu choa ngon quá tụi bây ơi , lại xòe tay xin tiếp - tỉnh rụi , đúng theo kiểu trẻ thơ ! Chị lại phát tiếp cho lũ nhỏ , tôi nói ..còn nhiều bà con lắm đó chị, chị cười kệ cứ cho chúng nó ăn cho đã .

- "Việt kiều lần đầu về nước có khác "

tôi lại buột miệng nói

Đến nhà các bà cô , ông chú , chị nâng niu từng món quà trao cho từng người - lại rút thêm tờ 50USD trao cho mỗi gia đình .Ai ai cũng cười hể hả , nói cười hỏi thăm công ăn việc làm gia đình của chị , thiệt là rôm rả ! Tôi thiệt mừng vì chị đã tìm được nụ cười thật sự - vô tình đánh mất trong mấy chục năm qua . Mừng là chị đã về được Sài gòn cho quên đi cái nhớ VN ngày nào cũng dẫn xé tâm can chị . Chúng tôi đưa chị đi chơi Vũng Tàu . Chị đòi trả tiền tour nhưng gia đình tôi không bằng lòng .Tôi không muốn chị là Việt kiều trong gia đình tôi .Tôi biết chị kiếm từng đồng tiền cực khổ như thế nào ở xứ người .Cái cực , cái cô đơn đã làm héo quắt con tim chị mỗi khi chị nghĩ về gia đình ở Việt Nam ?.

Tháng sau chị về nước !

Đan Mạch lạnh quá .Nhớ SaiGon quá em ơi .Chị lại phone về .Tôi hỏi tình hình ở bên sao rồi, về Việt Nam hết tiền rồi phải không ? Chị cười kêu hết thiệt rồi , đang ráng cày ?hùng hục? để sớm có nhiều tiền về thăm quê tiếp ..chứ qua đây ngồi nhớ Sài gòn khóc miết thôi em à . Sài gòn sao ? mấy cậu dì vẫn khỏe chứ ? ? Thương chị quá ! Chị sắp về đó em à? Tôi nhận được phone chị báo như thế . Ừ về thì

về , tôi chỉ nói vậy. Mấy tuần sau , mẹ tôi báo chị đã về Sài Gòn được mấy hôm rồi . Lần này chẳng thấy chị đi thăm hỏi hay đem quà nhiều như lần trước . Ít đi thăm bà con bạn bè nhiều như lần trước? Tôi chợt buồn tênh .Tôi - kẻ luôn đưa rước bạn bè các nước về Sài Gòn ? sao cứ mang canh cánh trong lòng một nỗi buồn . Phải chăng cái tình chỉ dâng đầy khi nó thật sự thiếu vắng ! Lần đầu tiên trở về - khoảng khắc được chờ mong , khắc khoải , tưởng tượng trong suốt bao nhiêu đêm chưa lên máy bay . Òa vỡ , tung hô khi tới phi trường ! Thốn thức nước nở khi gặp lại cha , mẹ , anh chị em sau những năm tháng xa cách .Thiên liêng làm sao những giây phút đó ! Và ở Việt nam , Mẹ hiền vẫn luôn ngóng mong con trở về. Vẫn nước nở - thốn thức tại phi trường như mọi khi . Chỉ có có hay chẳng những giây phút thăng hoa thiên liêng đó trong tâm khảm của những đứa con trở về sau những ngày tháng xa quê ?!

Nguồn: Giao mùa

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 9 tháng 2 năm 2005